

Питер Ј. Д. ДРЕНТ*

САВЈЕТОДАВНА УЛОГА АКАДЕМИЈА ПРИРОДНИХ И ХУМАНИСТИЧКИХ НАУКА; ПРИЈЕТЊЕ И ИЗАЗОВИ

1. УВОД

У јануару ове године учествовао сам на симпозијуму експерата у Берлинско-бранденбуршкој академији природних наука. Тема тог симпозијума била је „Промовисање науке у служби друштва: националне академије наука и хуманости као савјетодавци у научној политици”. Није случајно да је конференција о овој савјетодавној улози организована управо од стране ове академије. Служење друштву примјеном научних увида уз увећавање оваквог знања тачно је оно што је Лајбниц имао на уму када је основао Бранденбуршку академију 1700. године. Већ је постојала друга њемачка академија, Леополдина, основана 1652. од стране Јохана Бауша. Али Лајбницова критика искључиве оријентације Леополдине на „curiosité” на рачун „practique” спријечила га је да икад постане члан ове академије и била је важан мотив за формирање нове, која би међу своје циљеве експлицитно укључивала примјену науке за добробит државе.

Историја је одлучила у Лајбницову корист. Данашње академије имају двије важне улоге: на првом мјесту, да промовишу науку високог ранга и ученост и да унапређују научно и стручно истраживање, служећи, између осталог, као платформа за критичку размјену научних информација, организовање расправа, дебата, радионица, симпозијума и конференција, и (директно или индиректно)

* Академик Питер Ј. Д. Дрент, почасни предсједник Европске федерације националних академија (ALLEA)

спроводећи и финансирајући истраживање. На другом мјесту, да савјетују владу, друштво и академску заједницу о питањима везаним за науку и њен утицај у друштву. Да сада размотримо поближе ову другу улогу.

Иако савјетодавна функција није увијек била представљена у актима академија, у међувремену су многе академије сматрале за своју одговорност да пренесу судове стечене на основу њихових научних увида владама, установама или широј јавности. У већини земаља академије су тако суочене са савјетодавном улогом, често на неформалан начин, али понекад такође предвиђеном законом или прописима. Академије могу да остваре добит од ове савјетодавне улоге, али постоје такође и пријетње: њихова независност може бити угрожена, могу бити укључене у контроверзна питања или оптужене за опортунизам или политичко преферирање. Зато је императив за академију да дјелује опрезно у својој савјетодавној улози.

2. КАТЕГОРИЈЕ САВЈЕТА

О каквим врстама савјета овдје говоримо? У сљедећем набрајању желио бих да издвојим четири категорије савјета:

(1) Савјет заснован на *iproцјени квалитативних*. Може се мислити о савјету у смислу настављања, завршетка или прилагођавања одређених смјерова истраживања, програма или пројеката, или о вредновању појединаца или истраживачких група за награде и стипендије из завјештања. Такође, у посљедњих година све учесталијој пракси тражења помоћи од стране именованих одбора за евалуацију одјељења, факултета или цијелих института, академије могу да играју важну улогу. Располагање богатом научном и стручном експертизом од стране академије може гарантовати квалитет оваквих квалитативних судова.

(2) Савјет који се тиче *йолиџике за науку*, као што је пожељна равнотежа између чисте и примјењене науке, између природних и хуманистичких наука, и између научног истраживања и научног образовања. Такође, савјети који се тичу садржаја одређених институционализованих форми организације или финансирања научних истраживања у земљи, или савјети о програму високонаучних школа и о могућностима каријере за младе научнике, спадају у ову категорију. Даље, ова категорија укључује савјете о фаворизо-

вању финансирања појединих истраживачких области обухваћених националном стратегијом истраживачке политике. Од велике важности у овом погледу су *и*рејознавања или *ист*раживачки *и*редвиђачки савјет, који се баве трендовима и развојем у различитим научним дисциплинама, како на националном тако и на међународном нивоу. Ове студије могу бити искоришћене од стране влада или других релевантних установа за развој научне политике за будућност, за приоритетне дисциплине, или за подстицање додатног финансирања појединих научних области.

(3) *Савјет* науке за *и*олиџику; као нпр. савјет о политичким одлукама, заснован на научним показатељима и истраживању. У вези с овим, научно истраживање може понудити важан, понекад чак неопходан инпут. Неки од ових савјета имају средњу или дужу временску перспективу (глобалне промјене, енергија, систем здравствене заштите, ТВ и насиље, мир и разонода, свјетска популација). Остали имају хитнији или акутнији карактер (азијски грип, БСЕ, заразне болести, радијација мобилних телефона, земљотреси, птичја ваш). За неке од ових савјета доступно је довољно и солидно знање и потребан му је само 'превод'. За остале је на располагању само некомплетно, вјероватно и несигурно знање, које мора водити другачијем типу савјета (више условљеном или више у оквирима очекиваних ризика и вјероватноће), или чак предлогу о уздржавању од било какве савјетодавне активности, усљед неадекватности и недовољности доступног научног знања.

Важност и предметност политичких савјета темељених на науци не би требало да буду потцијењени. Многе политичке одлуке у нашем садашњем сложеном свијету захтијевају увиде и знања које само наука може понудити. А ријеткост је за данашње политичаре да су и добро обучени научници. Сходно томе, постоји повећана потреба за правилно одмјереним научним упливом у текуће политичке дебате.

Али нажалост, захваљујући или губитку поштовања за науку, или безобзирности политичких лидера, сходно њиховим политичким позицијама, научни показатељ је често игнорисан или чак оповргаван у дебатама и политичким одлукама. Претпостављени бенефити биолошке пољопривреде, наводни благослови хомеопатије, опасност од ГМ усјева, могућа штодљивост антенских мобилних телефона, способност јавности да разумије ризике, опасни трагови пестицида у храни, и многи други ненаучни предлошци

узимају се здраво за готово од стране лаика у моћи. Научни закључци не могу бити посао политичара, нити донесени путем било које врсте демократске народне воље. Галилеј је већ упозорио на уплитање непрофесионалаца у научно трагање за истином, говорећи: „ово би било као кад би апсолутни деспот, који при том није ни лекар ни архитект, али даје себи за право да наређује, подузео да преписује лекове или гради зграде према сопственом нахођењу, тако озбиљно угрожавајући животе јадних пацијената и изазивајући брзо пропадање његових здања”. Ових дана сви, нажалост, видимо да се чињенице пречесто замјењују догмама, логика и резонување популистичким опортунизмом, а научни налази религиозним предрасудама. С обзиром на речено, скорашња расправа о „паметном дизајну”, која изгледа да ужива наклоност јавности, нарочито у религиозним земљама, илустративан је случај. Ми се слажемо са Данцем Лордом Таверном, који у својој новијој књизи „Марш неразумности,¹ изјављује да је ријеч о пријетњи западним друштвима, недопустивом губитку просвјетљујућих достигнућа, и озбиљном потцјењивању независне, слободне и неконтаминираних науке, која је значила толико пуно за развој и просперитет наших друштава.

(4) Савјети о *етичким и друштвеним* питањима везани за научно истраживање или су произашли из њега. Прва категорија етичких проблема односи се на *истраживачки интeгритeт и добру праксу*. Овдје мислимо на (понекад озбиљна) одступања од идеала одговорног спровођења истраживања: фабрикацију, фалсификаторство и плагијаторство. Такође, проблематична истраживачка пракса (глачање неравнина по потреби, заокруживање у корист хипотеза, изостављање једног или два непожељна запажања), лоше коришћење података, злоупотреба везана за издавање и недовољна или спорна комуникација на истраживању (превише оптимистични, неоправдани закључци, нетачно навођење) потпадају под ову категорију.

Друга категорија етичких проблема везана је за шири друштвени контекст: може се мислити о питању оправданости теме студије (било каква ограниченост или присила на друштвеној или етичкој основи?), о независности истраживања (одбијање да гризете руку која вас храни; пријетња у истраживању по уговору), или о

¹ Оксфорд: Оксфордска Универзитетска штампа, 2005.

питању шта се урадило са резултатима и од стране кога (комерцијализација истраживачких резултата, злоупотреба или погрешно интерпретирање резултата, спорне примјене или импликације). Штавише, постоје оптерећујуће дилеме створене развојем модерних истраживања и саме технологије, као што је истраживање о ембрионским стем ћелијама, клонирање, предимплантна дијагностика, опасни вируси и бактерије, истраживање нуклеарне физике и осталог.

Све четири категорије савјета су важне, иако академије могу давати различиту предност категоријама, зависно од промјењивих националних и традиционалних контекста. У сваком случају, желио бих да нагласим да ће четврти тип, савјети о етичким и друштвеним питањима, задобијати повећану пажњу, јер академије морају и вољне су да напусте своју кулу од слоноваче и активно се ангажују у јавним расправама о утицају науке на друштво.

3. ВЈЕРОДОСТОЈНОСТ И ВРИЈЕДНОСТИ

Кад је савјетодавна улога у питању, а посебно с обзиром на етичка и друштвена питања, долазимо до једне интересантне и важне теме – претпостављеног примата научних циљева за академију. Да ли је вјеродостојност камен темељац њених активности, и да ли би требало да се уздржи од нормативних и етичких питања? Желио бих да предложим сљедећу позицију.

На једној страни, експлицитна политичка активност научника и академија наука треба да буде поздрављена с опрезом. Наравно, поједини научници имају право да се ангажују у политичкој подршци (предложио бих, иступајући као грађани а не научници), али је ризично за академије наука или њихова удружења да постану политички браниоци, нарочито ако око тога још увијек постоје несигурности или научне контроверзе. Промјена климе је референтни примјер. Расправа о антропогеничкој природи климатских промјена, ефективност редукције емисије зрачења, ефекат стаклене баште метана који ствара дрвеће, и многа друга питања још су у пуном замаху, а научни проблеми далеко су од тога да буду ријешени. У таквим условима може бити преурањено бранити одређени број посебних политика о климатској промјени, као што је једнаест академија наука учинило прије пар година (поводом сличне критике видјети Pielke, 2005, <http://bridges.ostina.org>). По мом ми-

шљењу, академије, а свакако академијске асоцијације, не треба да заузимају стране у актуелним дебатама. Оне губе свој кредибилитет као независни аналитичари, и посматрају се као још једна интересна група. У таквим случајевима, радије бих желио да видим академију (или асоцијације академија), да се мало повуку и уздрже од исхитрених изјава, и да се ограничи на анализу аргумената, евалуацију података, и сакупљање научних показатеља.

На другој страни, била би, по нашем виђењу, велика грешка, закључити из исправне претпоставке да академије треба да буду преваходно забављене научном истином, да научници, и у том случају и академије наука, немају моралну и друштвену одговорност. Истина, научно резонување треба да буде независно и незатровано. Ако наука није у могућности да одржи овакву независну и неподјелјену природу, прије или касније ће постати неважна и бескорисна. Али у исто вријеме постоји – посљедњих година у повећању – потреба за јавном одговорношћу. Научници се данас суочавају са разноликошћу етичких, друштвених и политичких питања која се не могу тривијализовати или гурнути у страну са аргументом да су нормативне а не научне природе. Повлачење у кулу од слоноваче, и становиште да се наука бави само стварима какве јесу а не какве би требало да буду, више не представља опцију. Ако желимо да наука буде од важности за друштво, наука би заиста требало да разматра и друштвена и етичка питања.

Ове двије тачке гледишта могу се помирити. На једној страни, академије треба да изнесу научне увиде ако њима располажу. Оне несумњиво треба да извијесте када научни доказ фали, или је научни налаз несигуран, услован или зависан. Оне треба да обезбиједи одмјерену информацију ако се бране различита становишта или се могу бранити, или ако је извјестан политички коректан закључак још увијек контроверзан. У овим случајевима савјети треба да буду дати у форми „ако... тада” реченица, или обликовани као анализа ризика. Али на другој страни, академије треба такође да учествују у дискусијама о значају истраживања, о друштвеном и етичком утицају и посљедицама научног рада. Штавише, оне треба да сагледају како да оптимално комуницирају са помагачима, како да пласирају научне информације медијима и како да успоставе отворен дијалог са општом јавношћу. Академије су научна савјест друштва. Оне могу да буду поносне на достигнућа науке и образовања, али тако-

ђе треба и да преузму вођство у дебатама о етичким и друштвеним ефектима овог прогреса и ових достигнућа.

Овдје је потребно изнијети упозорење. Наравно, академије треба да увиде да су наука и политичко дјеловање два различита свијета. Јасна дистинкција науке и политике не може се доводити у питање. За академију, главна норма је истинитост а мотивациона снага трагање за истином, док су политичари вођени политичким прорачунима, коришћу, моралним ставовима и селекцијом вриједности. Они могу слушати научнике и могу се користити њиховим открићима, али им је врховни критеријум политичка изводљивост и остварљивост, а не вјеродостојност.

Важно је имати на уму ову разлику у оријентисаности научника и политичара, кад је у питању савјетодавна улога науке, а нарочито када се од научника тражи да дају своје мишљење о осјетљивим и важним политичким питањима. Као што је већ речено, академије могу понудити одговарајуће и пажљиве анализе актуелних проблема, могу указати на (високе или врло ниске) могућности везано за извјесне исходе и постојеће ризике, могу разоткривати стереотипе и предрасуде, могу показати да извјесне забринутости немају оправдање у фактима, или да велики оптимизам није утемељен с обзиром на доступне показатеље, али оне не треба да *преузимају* одговорност од актуелних доносилаца одлука. У ранијим приликама сам рекао да није на физичарима да утврде да ли треба или не нуклеарна енергија да буде експлоатисана, и није на еколошким биолозима да одлуче о максимално дозвољеном нивоу издувних гасова аутомобила, и није на психолозима да одлуче да ли дубоко депресивним, неизљечивим пацијентима, треба дозволити да окончају живот еутаназијом. Тада бисмо захтијевали превише одговорности од научника. Као што је једном рекао Луис Волпер, то би дало власт групи људи која није ни обучена ни стручна да исту врши.

4. ДА ЛИ СУ АКАДЕМИЈЕ ОПРЕМЉЕНЕ?

Велика већина научних експерата или стручних института промовише себе за такву савјетодавну улогу. Кога влада треба да одабере?

По мом гледању, академије су превасходно опремљене за такву савјетодавну улогу, било директно или у својству улазних врата за

коришћење расположивих ресурса земље. Идеално – или се усуђујем рећи нормално – сљедећи елементи чине добар примјер за овакав избор. Прво, унутар академија постоји доступност издашног научног знања и искуства. Друго, чланови академије су „незаинтересовани” у правилном смислу ове ријечи: у идеалном случају ниједан политички, економски, регионални или професионални покрет или интересна група не може гајити наду да ће бити посебно повлашћен у давању савјета од стране академије. Треће, ови чланови имају чврсту научну оријентацију, и истичу слободну и деконтаминирану природу науке. Они су независни и мала је опасност да би прешли у другу политичку групу под притиском. На основу ових елемената, академије врло заслужују (и често уживају) кредитилитет међу владама и у широј јавности.

У сваком случају, да ли ће академије постати главни савјетник у научним, као и у етичким, друштвеним и правним питањима, као што је описано претходно, зависи у исто вријеме, с једне стране, од воље академија да схвате моралну и друштвену одговорност науке озбиљно – што, за узврат, зависи од воље њених чланова да прихвате ову одговорност – и на другој, од воље јавности да одобри такву улогу академије. За посљедњу могућност сљедећи услови су важни:

(1) Једна академија треба стварно да представља врхунску науку нације, укључујући имена жена и млађих научника. Ако има недовољно мјеста за млађе научнике (што је случај у многим академијама које имају *фиксни број* за чланство), треба размотрити стварање „младе академије”, како је и учињено од стране одређеног броја академија (Леополдина, Холандска академија, Француска академија). Интензивна сарадња са таквом младом академијом може бити остварена на различите начине.

(2) Постоји увијек велики број стручњака изван академије. Чак ни сви врхунски научници не могу бити чланови једне академије са ограниченим чланством. Ови стручњаци ван академије треба да се мобилишу, на примјер, кроз њихово учешће у савјетодавним одборима или радним групама.

(3) Није потребно даље полемисати око тога да једна академија у својој савјетничкој улози треба да сарађује и усклађује се са другим чиниоцима на пољу, сваки из свог положаја и са сопственом визуром, као што су: Удружења универзитета (образовна политика), конференције ректора, национални истраживачки савјети (мотиви финансирања), уреди за процјену технологије, и други наци-

онални савјетодавни одбори за науку и технологију (са дисциплинарном или технолошком перспективом).

5. KNAW (КРАЉЕВСКА ХОЛАНДСКА АКАДЕМИЈА УМЈЕТНОСТИ И НАУКА)

Дозволите ми да завршим своје излагање са неколико запажања о начину на који Холандска академија настоји да актуелизује свој савјетодавни задатак. Разматрам овај примјер не зато што га сматрам идеалним моделом који треба препоручити свим академијама, већ да покажем како једна академија средње величине (220 чланова плус око 150 чланова-емеритуса преко 65 година), настоји да имплементира научни савјетодавни задатак који је, у овом случају, прописан законом. Заснивам своју дискусију на унеколико обновљеној структури коју је наша академија одскоро прихватила.

Прије свега, KNAW обухвата (полу)сталне одборе за потребе *евалуације*: евалуацију постдипломских истраживачких школа, као и евалуацију за избор академијских професора, за избор чланова Младе академије, за избор за прилично разноврсне академијске награде (од којих су 5 двогодишњих Хајнекен награда најпрестижније и веома познате).

Даље, постоји слједећа формална структура која се бави *дружим каријеријама савјетца*, као што је раније описано. KNAW се састоји из два одјељења: Одјељење литературе (хуманистичке и друштвене науке), и Одјељење природних наука (природне, животне, медицинске и техничке науке). Свако од одјељења укључује неколико *Савјетодавних одбора*: у Одјељењу литературе – Савјетодавни одбор за хуманистичке науке, и Истраживачки одбор за друштвене науке, а у Одјељењу природних наука – Одбор за природне и техничке науке, Одбор за науке о земљи и животу, и Одбор за медицину. Чланови ових савјетодавних одбора су и чланови Академије, допуњени извјесним бројем експерата изван Академије. Председавајући одбора су преференцијално чланови Академије.

У оквиру Савјета Академије (збир одбора два одјељења плус председник), један члан (преференцијално председник) врши савјетодавну функцију као једну од својих дужности. Опште расправе о савјетодавној политици, које се тичу савјетничке агенде за високо школство, одржавају се годишње са председницима савјетодавних одбора. Савјет Академије дјелује подстичући акцију (пред-

лажући теме и питања савјетодавним одборима) или одговарајући акцијом (на иницијативу савјета) у зацртавању савјетодавне агенде. У процесу израде нацрта званичног савјета Академије, одбори се два пута консултују са Савјетом: на почетку и када је први нацрт урађен. Коначни савјет *неће бити доуњаван* од стране Савјета, али ће бити прослијеђен уз његову одговорност. Савјет може додати пропратно писмо. Предсједник је одговоран за *комуникацију* са релевантним савјетодавним тијелима у земљи и за брзу политику *дистрибуције*, везано за одговарајуће ауторитете (влада, парламент, универзитети, истраживачки институти, индустрија). Током историје Академије, стотине таквих савјета су прослијеђени, па и у вези са таквим специфичностима као што је квалитет хигијене млијека у Амстердаму, акустичност затворских ћелија, и потребна висина шипки с освјетљењем на Ријксмузеју (добитник Нобелове награде Лоренц провео је дане на таквом испитивању). У скорој прошлости савјети су изношени поводом низа текућих релевантних тема, као што је истраживање животне средине, сарадња између универзитета и фармацеутске индустрије, код дјеловања при скупљању личних података у социјалном истраживању, истраживање под уговором у медицини, и многи други.

Даље, Савјет или један или више савјетодавних одбора могу установити ад хоц *радне групе* или комитете. Радне групе су увијек привремене и баве се једним посебним питањем или темом. Ова питања спадају или изван циља савјетодавних савјета, или имају интердисциплинарни карактер који превазилази надлежност појединачних савјета. Као примјер служе комитети за детаљно праћење у науци и образовању, извјештавање о значају и очувању холандског језика у науци, о коду дјеловања за биосигурност, о историји Холандске академије, и други.

Затим, ту су два *стилна савјетодавна комитети* који се баве општим темама недисциплинарног карактера, које се тичу и академије у цјелини.

Први је *Научни и етички комитет*, који се бави социјалним и етичким питањима, како је горе описано. Овај комитет је, на примјер, објавио добро прихваћену брошуру која представља основна правила доброг вођења и праксе за научнике и разматра неке дилеме и искушења са којима се могу сусрести у свакодневном научном раду. Штавише, Комитет је издао Меморандум о научном интегритету у којем је предложено стварање Националног комитета

за научни интегритет, са савјетодавном и неком врстом функције 'високог суда'. Овај Национални комитет је сада именован и дјелује под покровитељством Академије. Његови чланови су чланови Академије.

Други је *Комитет Академије за слободу науке*, који третира ограничавање слободе науке у свијету. Он дјелује као холандски огранак Међународне мреже академија и школских друштава за људска права, који идентификује озбиљне злоупотребе права од стране појединих научника или настоји да одбрани неправедно осуђене научнике. Овај комитет савјетује председника Академије да напише протестно писмо председнику/премијеру земље у питању (у оквиру координиране акције већине председника академија које припадају Мрежи). У прошлости, ове акције сигурно нису биле узалудне.

Као допуна евалуационим извјештајима и листама номинованих за награде или добитницима награда, израђују се три типа савјетодавних производа:

(1) Званичне публикације Академије о савјету у науци или савјету о признавању, засноване на темељним и истраживачким проучавањима, под покровитељством једног од савјетодавних одбора. Такве публикације захтијевају пуно мјесеци за припрему, понекад (много) више од године.

(2) Изјаве, изнесене од стране Савјета или председника, с обзиром на текуће и горуће теме које се јављају у друштву и којима наука треба да дâ допринос. У припреми ових изјава Савјет/председник могу замолити неколико чланова експерата, могуће након консултације електронским путем, да формулишу кратак савјет, или да позову експертску групу да се састане на неколико дана и формулише такав савјет.

(3) Радни документи, којима није потребно званично одобрење Савјета, али су довољно интересантни за дистрибуцију. Они могу бити забиљешке са расправе, извјештаји с конференција, студијски извјештаји, и сл.

Подразумијева се да председник, чланови одбора и уопште чланови Академије могу да сагледају озбиљно, и то и чине, свој савјетодавни капацитет кроз форму свих врста писаних, усмених, званичних и неформалних доприноса текућим дебатама и дискусијама за утврђивање става. Поврх тога, дајемо кратак опис званичних канала путем којих Холандска академија обликује своју савјетодавну функцију.

6. ЗАКЉУЧНА РИЈЕЧ

Да ли су савјети академије увијек *цијењени*? Ово може варирати у зависности од важности и престижа Академије и од воље јавности да буде разложна. У холандском случају, одговор може бити широко афирмативан. Захваљујући чињеници да је савјетодавна улога Академије прописана холандским законом, влада и парламент су уобичајили да примају мишљења Академије и да их озбиљно узимају у обзир.

Два класична *ризика* пријете интегритету савјета Академије: први је жеља (а понекад чак и захтјев) за кратким, јасним, недвосмисленим одговорима. Често научници не могу дати такве одговоре. Свијет је сложен, и истраживачки резултати могу бити неодређени, вјероватни или условни. Често научник не може да буде искрен и децидан у исто вријеме. Други ризик је чак и већи: могућност да владе или спонзори буду привучени само крајњим резултатом истраживања: само оним што им одговара, само повољним резултатима, само одобравајућим закључцима. Дужност је академије да заузме одбрамбени став према таквим селективним (зло)употребима података и налаза, и против таквог погрешног представљања научних закључака и препорука.

У закључку, надам се да сам учинио јасним да савјетодавна одговорност једне академије није без дилема и контроверзи, али да она у исто вријеме представља високо користан додатни изазов академијама. Моја је нада, стога, да ће академије радо (наставити) да прихватају ову бачену рукавицу.

Piter J. D. DRENT

THE ADVISORY FUNCTION OF ACADEMIES OF SCIENCES AND
HUMANITIES; THREATS AND CHALLENGES

Summary

Are the Academy's advices always *appreciated*? This may vary with the weight and prestige of the Academy and with the willingness of the audience to listen to reason. In the Dutch case the answer can be by and large affirmative. Due to the fact that the advisory role of the Academy has been laid down in the Dutch law, govern-

ment and Parliament are used to receiving the Academy's views and to taking them seriously.

Two classical *risks* threaten the integrity of Academy's advises: The first is the wish (and sometimes even the demand) for short, clear, unambiguous answers. Often the scientists cannot give such answers. The world is complex, and research results are inconclusive, probabilistic or contingent. Often the scientist cannot be honest and unequivocal at the same time.

The second risk is even greater: the chance that governments or sponsors are tempted to cherry pick from the research results: just what suits them, only favourable results, only agreeable conclusions. It is the duty of the Academy to be on its guard against such selective (i. e. mis-)use, of the data and evidence, and against such misrepresentation of the scientific conclusions and recommendations.

I hope to have made clear that the advisory responsibility of an Academy is not without dilemmas and controversies, but at the same time a highly useful and contributive challenge. It is my hope, therefore, that Academies gladly (continue to) take up this gauntlet.

